

10 Σεπτεμβρίου, 1992

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση:

(Υπόθεση Αρ. 264/90).

5 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Έννομο
Συμφέρον — Έλλειψη — Χωρίς έννομο συμφέρον προβάλλεται
λόγος ακυρώσεως, περί πλημμελειών, ενδιάμεσης πράξης όταν
δεν υφίσταται δυσμενής επηρεασμός του αιτητή, αλλά τουναντίον
— Η περίπτωση λόγου κατά των εντύπων των εκθέσεων
ικανότητας υπηρετούντων στην πυροσβεστική.

10 Διοικητική Πράξη — Έγκριση — Η εγκριτική πράξη δεν αποτελεί
διακοσμητικό συμπλήρωμα αλλά άσκηση αποφασιστικής
αρμοδιότητας — Η περίπτωση της έγκρισης από τον Υπουργό
Εσωτερικών των διορισμών κλπ. που διενεργεί ο Αρχηγός της
Αστυνομίας (Άρθρο 13Α(1) του Περί Αστυνομίας Νόμου), Κεφ.
15 285 και η ακυρότητά της στην συγκεκριμένη υπόθεση —
Ανάπτυξη.

20 Ο αιτητής προσέβαλε με την προσφυγή το κύρος του
προβιβασμού των 8 ενδιαφερομένων προσώπων σε
υπαστυνόμους. Κυρίαρχοι λόγοι ακυρώσεως στην πορεία της
διαδικασίας ήσαν αφενός ο ισχυρισμός του αιτητή περί
25 πλημμελειών των εντύπων των εκθέσεων ικανότητας, που
χρησίμευαν στην διενέργεια των επίδικων προαγωγών, αλλά και
της μετά την άσκηση της προσφυγής προαγωγής και του αιτητή
στην επίδικη θέση, και αφετέρου η αναφορά του εγκρίνοντος τις
προαγωγές Υπουργού Εσωτερικών σε επιπρόσθετες πληροφορίες
που δεν καταγράφηκαν.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

1. Το εδάφιο 5 του Άρθρου 13 του Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε με το Άρθρο 6 του τροποποιητικού Νόμου 69/87, προβλέπει ότι ο Αρχηγός της Αστυνομίας "προβαίνει εις την επιλογήν των προαχθησομένων εκ των υπό του Συμβουλίου Κρίσεως καταρτισθέντων πινάκων". Και σύμφωνα με το εδ.6 του ίδιου άρθρου "οι, υπό του Συμβουλίου Κρίσεως καταρτιζόμενοι κατ' έτος πίνακες θα ισχύουν μέχρι της κατά το ερχόμενο έτος, συντάξεως υπό του Συμβουλίου των νέων πινάκων". Δεδομένου ότι ο αιτητής συγκαταλέγεται στους υποψηφίους του πίνακα από τους οποίους γίνονται οι προαγωγές από τον Αρχηγό της Αστυνομίας με την έγκριση του Υπουργού, ο αιτητής δεν έχει έννομο συμφέρον να προσβάλλει την επίδικη απόφαση για τις προσβαλλόμενες πλημμέλειες της διαδικασίας που αφορούν την εγκυρότητα του πίνακα. Και σε περίπτωση ακόμη που δεχόμαστε ότι υπήρχαν τέτοιες πλημμέλειες ο αιτητής δεν απέδειξε πως επηρεάστηκε δυσμενώς.

Ανάλογη υπήρξε η περίπτωση **Στέλιου Βασιλείου & Άλλοι ν. Δημοκρατίας**. Η υπόθεση αφορούσε αναίτιολόγητες συστάσεις από Τμηματική Επιτροπή που λήφθηκαν υπόψη από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας. Και κρίθηκε ότι το στοιχείο αυτό δεν συνιστούσε λόγο ακυρότητας, δοθέντος ότι οι αιτητές ήταν ανάμεσα στους συστηθέντες. Παραπέμπω επίσης σχετικώς στην υπόθεση 1267/87 του Συμβουλίου της Επικρατείας.

2. Πέραν των όσων ανέφερα, αν εξέταζα την ουσία των ισχυρισμών θα δυσκολευόμουν να δεχθώ ότι θέματα όπως η κρίση ενός υποψηφίου και το επίπεδο έκφρασής του αποτελούν, όπως εισηγείται ο αιτητής, εξωγενείς παράγοντες με καταλυτικές συνέπειες στο κύρος της απόφασης που λήφθηκε, δεδομένου ότι αποτελούν παράγοντες που είναι άρρηκτα συνυφασμένοι με τη δυνατότητα διαπίστωσης από το αρμόδιο όργανο των άλλων νομοθετημένων κριτηρίων.
3. Στις περιπτώσεις που μια πράξη χρήζει έγκρισης από άλλο ιεραρχικά ανώτερο όργανο η εγκριτική πράξη δεν αποτελεί διακοσμητικό συμπλήρωμα. Είναι, αντίθετα, όπως δέχονται πολλοί συγγραφείς, άσκηση αποφασιστικής αρμοδιότητας.

- Είναι δύσκολο να συνταχθεί κανείς με την άποψη ότι οι πληροφορίες που πήρε ο Υπουργός εν προκειμένω δεν ήταν δυνατό να έχουν επίδραση στα δικαιώματα του αιτητή σε προαγωγή. Είναι φυσιολογικό όταν το δικαστήριο δεν γνωρίζει την προέλευση, το είδος και το περιεχόμενο των πληροφοριών να μην μπορεί να ασκήσει τον έλεγχο που του αναγνωρίζει το σύνταγμα, και κατά συνέπεια να εκτιμήσει την επίδραση που άσκησαν στην παροχή της έγκρισης.
- Μιά άλλη, εξίσου πιθανή, εκδοχή είναι ότι χωρίς τις πρόσθετες πληροφορίες ο Υπουργός δυνατό να μην έδινε την έγκρισή του για τις προαγωγές των 8 προκριθέντων από τον Αρχηγό της Αστυνομίας ή ακόμη για μερικούς απ' αυτούς. Βλέπουμε λοιπόν ότι η έλλειψη γνώσης των πληροφοριών μπορεί να οδηγήσει σε διαμετρικά αντίθετη υπόθεση και αυτό δείχνει περίτρανα ότι η πράξη είναι νομικά ευάλωτη. Υπήρξε προϊόν συνεκτίμησης και στοιχείων που δεν είναι στο φάκελο κατά παράβαση θεμελιωδών αρχών της χρηστής διοίκησης.

20

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

25

Βασιλείου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 651·

Υπόθεση 1267/87 του Συμβουλίου της Επικρατείας·

30

Αποστόλου ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού (1990) 3 Α.Α.Δ. 126·

Φιλίππου ν. Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου (1990) 3 Α.Α.Δ. 1441·

35

Ησακλέους και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 740.

Προσφυγή.

- Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση να προάξουν τα ενδιαφερόμενα μέρη στη θέση Υπαστυνόμου στη Πυροσβεστική Υπηρεσία.

Π. Πετρίδης και Α. Κωνσταντίνου, για τον αιτητή.

Μ. Φλωρέντζος, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας,

για τους καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο 5
αιτητής υπηρετεί στην Αστυνομία από τον Απρίλιο του
1971. Άρχισε τη σταδιοδρομία του ως έκτακτος
πυροσβέστης και μονιμοποιήθηκε στις 22/3/73 σε θέση
αστυφύλακα - πυροσβέστη. Πήρε προαγωγή σε λοχία την 10
1/11/84. Στη διάρκεια του 1989 κινήθηκαν οι μηχανισμοί
για την πλήρωση μόνιμων θέσεων σε βαθμό υπαστυνόμου
στην Πυροσβεστική Υπηρεσία.

Ανάμεσα στους υποψήφιους που προκρίθηκαν ήταν και 15
ο αιτητής. Το όνομα του μπήκε σε πίνακα προακτών που
κατάρτισε το Συμβούλιο Κρίσεως το οποίο διόρισε στις
21/11/89, όπως ορίζει ο Καν. 7 των περί Αστυνομίας
(Προαγωγές) Κανονισμών του 1989 (Κ.Δ.Π. 52/89), ο
Υπουργός των Εσωτερικών (καθού η αίτηση 1). Οι 20
συστάσεις για προαγωγή έγιναν με αλφαβητική σειρά
(παράγραφος 4 και 5 του Καν. 8). Όμως ο αιτητής δεν
επιλέγηκε από τον καθού η αίτηση 1 Αρχηγό της
Αστυνομίας, στον οποίο υπέβαλε τον παραπάνω
κατάλογό του το Συμβούλιο Κρίσεως. Ας σημειωθεί πως 25
τις προαγωγές διενεργεί ο καθού η αίτηση 2 με βάση τις
εξουσίες που του παρέχει το εδ. 1 του άρθρου 13Α του
περί Αστυνομίας Νόμου Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε,
αφού εξασφαλίσει προηγουμένως την απαιτούμενη από
τον Καν. 8(6) έγκριση του Υπουργού Εσωτερικών.

30
Με την προσφυγή του ο αιτητής αμφισβητεί το κύρος
του προβιβασμού των 8 ενδιαφερομένων προσώπων σε
υπαστυνόμους. Η επίδικη πράξη δημοσιεύθηκε στις
εβδομαδιαίες διαταγές της Αστυνομίας ημερ. 22/1/90 με 35
ισχύ από 18/1/90. Μετά την κατάθεση της αίτησης, στις
10/11/90, ο προσφεύγων έτυχε προαγωγής στην ίδια με τις
επίδικες θέση. Με αφορμή την εξέλιξη αυτή ο δικηγόρος
των καθών υπέβαλε ότι ο αιτητής δεν νομιμοποιείται να 40
προβάλει λόγους ακύρωσης, όπως πράγματι έκαμε, με
τους οποίους αμφισβητεί τη νομιμότητα των διοικητικών
διαδικασιών ισχυριζόμενος παραβίαση των κανονισμών
του 1989. Κι αυτό γιατί η μετέπειτα προαγωγή του
βασίστηκε στις ίδιες πράξεις και διαδικασίες που

προσβάλλει σαν άκυρες με την παρούσα του ενέργεια.

- Μπορεί να λεχθεί εδώ ότι το παράπονο για παράβαση των σχετικών κανονισμών επικεντρώθηκε πρωτίστως στα
- 5 έντυπα των εκθέσεων ικανότητας που χρησιμοποίησε σε πρώτο στάδιο η Επιτροπή Αξιολόγησης και μετέπειτα το Συμβούλιο Κρίσεως. Πιο συγκεκριμένα πρόκειται για λόγους αναφερόμενους στον Καν. 6(2) που αφορούν στα κριτήρια με βάση τα οποία συντάσσεται η έκθεση. Αυτά
- 10 προσδιορίζονται στον Καν. 6(2) και 11(1)(β) στον οποίο παραπέμπει ο Καν. 3. Επειδή ο παράγων "νοημοσύνη, κρίση και ευθικρισία" δεν απαριθμείται ρητά στην εν λόγω διάταξη [Καν. 6(2)], ο αιτητής ισχυρίστηκε πως πάσχει από ακυρότητα ολόκληρη η διαδικασία που
- 15 κατέληξε στις προαγωγές. Κατά την εισήγηση το ίδιο ισχύει και για τα διοικητικά προσόνα. Περαιτέρω σημειώθηκε παράβαση του Καν. 8 (2) που καθορίζει τα θέματα τα οποία μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο των προσωπικών συνεντεύξεων από το Συμβούλιο
- 20 Κρίσεως. Το παράπονο εδώ είναι ότι αντικείμενο των συνεντεύξεων ήταν και άλλα θέματα όπως η ικανότητα έκφρασης.

- Αντικρούοντας τον ισχυρισμό για έλλειψη έννομου
- 25 συμφέροντος προβολής των λόγων αυτών, οι δικηγόροι του αιτητή υποστηρίζουν ότι από το γεγονός ότι ο αιτητής προάχθηκε μεταγενέστερα, στις 10/11/90, δεν συνάγεται ότι αποδέχθηκε την επίδικη απόφαση της 18/1/90 που είναι αυτοτελής διοικητική πράξη και άσχετη με την
- 30 επίμαχη.

- Το εδάφιο 5 του άρθρου 13 του Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 6 του τροποποιητικού νόμου 69/87, προβλέπει ότι ο Αρχηγός της Αστυνομίας
- 35 "προβαίνει εις την επιλογήν των προαχθησομένων εκ των, υπό του Συμβουλίου Κρίσεως καταρτισθέντων πινάκων". Και σύμφωνα με το εδ. 6 του ίδιου άρθρου "οι υπό του Συμβουλίου Κρίσεως καταρτιζόμενοι κατ' έτος πίνακες θα ισχύουν μέχρι της κατά το ερχόμενο έτος συντάξεως
- 40 υπό του Συμβουλίου των νέων πινάκων". Δεδομένου ότι ο αιτητής συγκαταλέγεται στους υποψηφίους του πίνακα από τους οποίους γίνονται οι προαγωγές από τον Αρχηγό της Αστυνομίας με την έγκριση του Υπουργού, ο αιτητής

δεν έχει έννομο συμφέρον να προσβάλλει την επίδικη απόφαση για τις προβαλλόμενες πλημμέλειες της διαδικασίας που αφορούν την εγκυρότητα του πίνακα. Και σε περίπτωση ακόμη που δεχόμαστε ότι υπήρχαν τέτοιες πλημμέλειες ο αιτητής δεν απέδειξε πως 5 επηρεάστηκε δυσμενώς.

Ανάλογη υπήρξε η περίπτωση **Στέλιου Βασιλείου & Άλλων ν. Δημοκρατίας** στις προσφυγές 860/89, 861/89, 727/89 (απόφαση εκδόθηκε στις 19/2/92). Η υπόθεση 10 αφορούσε αναιτιολόγητες συστάσεις από Τμηματική Επιτροπή που λήφθηκαν υπόψη από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας. Και κρίθηκε ότι το στοιχείο αυτό δεν συνιστούσε λόγο ακυρότητας δοθέντος ότι οι αιτητές 15 ήταν ανάμεσα στους συστηθέντες. Παραπέμπω επίσης στην υπόθεση 1267/87 του Συμβουλίου της Επικρατείας που ενισχύει τη γνώμη του δικαστηρίου αυτού.

"Χωρίς έννομον συμφέρον προβάλλεται κατ' αποφάσεως Υπουργού Εθνικής Παιδείας και 20 Θρησκευμάτων περί διορισμού εκτάκτου καθηγητή στο Πανεπιστήμιο Κρήτης λόγος περί πλημμελειών της εισηγητικής εκθέσεως της Τριμελούς Επιτροπής {άρθρο 9(2) Π.Δ. 407/1980}, εφόσον προκύπτει ότι ο αιτών 25 αξιολογείται, ως προς το επιστημονικό του έργο, θετικά."

Πέραν των όσων ανέφερα, αν εξέταζα την ουσία των ισχυρισμών θα δυσκολευόμουν να δεχθώ ότι θέματα όπως η κρίση ενός υποψηφίου και το επίπεδο έκφρασής του 30 αποτελούν, όπως εισηγείται ο αιτητής, εξωγενείς παράγοντες με καταλυτικές συνέπειες στο κύρος της απόφασης που λήφθηκε, δεδομένου πως αποτελούν παράγοντες που είναι άρρηκτα συνυφασμένοι με τη 35 δυνατότητα διαπίστωσης από το αρμόδιο όργανο των άλλων νομοθετημένων κριτηρίων.

Ο επόμενος λόγος που ανέπτυξαν οι δικηγόροι του αιτητή είναι ότι, παρέχοντας την έγκρισή του, ο Υπουργός Εσωτερικών στηρίχθηκε σε πληροφορίες που δεν 40 κατέγραψε στο σχετικό πρακτικό ούτε υπάρχουν στους φακέλους. Έτσι το δικαστήριο δεν έχει τη δυνατότητα να ασκήσει τον ακυρωτικό του έλεγχο. Το στοιχείο αυτό

- αποστερεί την επίδικη πράξη αιτιολογίας και κλονίζει το κύρος της σε σημείο που πρέπει να ακυρωθεί. Έγινε δε επίκληση των αποφάσεων 319/87 **Πέτρου Αποστόλου ν. Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού**, ημερ. 20/1/90, 5 492/89, **Αναστάση Φιλίππου ν. Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου**, ημερ. 25/4/90 και **Ανδρέα Ηρακλέους & Άλλων ν. Δημοκρατίας** (1985) 3 Α.Α.Δ. 740. Η τελευταία αφορά προφορικές απόψεις του Αρχηγού Αστυνομίας που εξέφρασε προς τον Υπουργό προτού εγκρίνει προαγωγές, 10 οι οποίες παρέμειναν άγνωστες. Κρίθηκε ότι η πλημμέλεια αυτή ήταν αρκετή για να θεμελιώσει ακύρωση. Οι άλλες δύο αποτελούν παραδείγματα πολλών άλλων περιπτώσεων προαγωγών σε ημικρατικούς οργανισμούς που ακυρώθηκαν με την αιτιολογία πως αξιωματούχοι, 15 που είχαν λόγο στις διοικητικές διαδικασίες των προβιβασμών, είπαν τη γνώμη τους ή έδωσαν πληροφορίες που το περιεχόμενό τους ήταν αδύνατο να διακριβωθεί.
- 20 Είναι το κατάλληλο μέρος εδώ να διαβάσουμε το άρθρο 13Α(1) που καθορίζει την αρμοδιότητα του Αρχηγού Αστυνομίας και του Υπουργού σε θέματα προαγωγής αντίστοιχα.
- 25 "Τα μέλη της Δυνάμεως μέχρι και του βαθμού του Ανωτέρου Υπαστυνόμου διορίζονται, εγγράφονται, προάγονται και απολύονται υπό του Αρχηγού, τη εγκρίσει του Υπουργού."
- 30 Θεωρώ ακόμη σκόπιμο να παραθέσω το ουσιαστικό μέρος της πρότασης του Αρχηγού Αστυνομίας προς τον Υπουργό.
- 35 "Αφού έλαβα υπόψη όλα τα στοιχεία που αναφέρονται στα σχετικά έντυπα και στον Προσωπικό Φάκελλο (καρτέλλα) κάθε υποψηφίου, τα οποία συναποστέλλονται, αξιολόγησα και συνεκτίμησα όλα αυτά στο σύνολό τους, με κριτήρια την αξία, τα προσόντα και την αρχαιότητα, πάντοτε μέσα στο 40 πνεύμα και το γράμμα του Κανονισμού 3. Με βάση την αξιολόγηση αυτή έκρινα ότι οι παρακάτω υπερέχουν των άλλων υποψηφίων και σύμφωνα με τις εξουσίες που μου παρέχει το εδάφιο (1) του άρθρου 13Α του

περί Αστυνομίας Νόμου Κεφ. 285, προτίθεται να τους προάξω, αφού έχω την έγκρισή σας σύμφωνα με το ίδιο άρθρο."

Στη συνέχεια ιδού πως διατύπωσε ο Υπουργός την έγκρισή του στις προαγωγές των 8 σε υπαστυνόμους: 5

"Με βάση τα πιο πάνω στοιχεία και με βάση επιπρόσθετες πληροφορίες που μου δόθηκαν, εγκρίνω το διορισμό των πιο πάνω." 10

Θα εξετάσουμε τώρα πως αντιμετώπισε το θέμα ο δικηγόρος των καθών. Η ουσιαστική του θέση είναι ότι όποιες και αν ήταν οι πληροφορίες του Υπουργού δεν επηρέασαν την έγκριση της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών. Αυτό προκύπτει, όπως είπε, από το γεγονός ότι, σύμφωνα με το συγκριτικό πίνακα που είχε συντάξει ο Αρχηγός της Αστυνομίας, ο αιτητής ήταν δέκατος σε σειρά επιτυχίας ενώ οι προαχθέντες κατέλαβαν τις 8 πρώτες θέσεις. Λέχθηκε επίσης πως το θέμα θα είχε τον καταλυτικό ρόλο που του αποδόθηκε από τους δικηγόρους του αιτητή, αν το αποτέλεσμα ήταν να παρακαμφθεί η σειρά προτεραιότητας του αιτητή και αντί αυτού να προαχθεί άλλος σε δυσμενέστερη σειρά επιτυχίας. 15 20 25

Στις περιπτώσεις που μια πράξη χρήζει έγκρισης από άλλο ιεραρχικά ανώτερο όργανο η εγκριτική πράξη δεν αποτελεί διακοσμητικό συμπλήρωμα. Είναι, αντίθετα, όπως δέχονται πολλοί συγγραφείς, άσκηση αποφασιστικής αρμοδιότητας. Αναλύοντας τη φύση των διοικητικών εγκρίσεων ο Παπαχατζής "Σύστημα του εν Ελλάδα Ισχύοντος Διοικητικού Δικαίου" 3η έκδοση, σελ. 403 γράφει: 30 35

"Ανάλογος ωσαύτως διακριτική ευχέρεια- δίλημμα) είναι η περίπτωση καθ' ήν πράξις τις ωρισμένου οργάνου δεν κτάται έννομα αποτελέσματα, αν μη εγκριθή παρά της υπό του νόμου οριζομένης αρχής. Το νομικόν κύρος της πράξεως τελεί εν τοιαύτη περιπτώσει υπό την αίρεσιν της εν λόγω εγκρίσεως. Η αρχή, εις ήν προσήκει η έγκρισις, είναι η κεκτημένη την αποφασιστικήν αρμοδιότητα. Το άλλο διοικητικόν 40

5
10
15
20
25

όργανον διετύπωσε μεν την πράξιν, έχουσαν τον χαρακτήρα προπαρασκευαστικής απλώς πράξεως μή εκτελεστής αλλ' ουδέν δύναται περαιτέρω να πράξη, όπως προσδώση εις αυτήν εννόμους συνεπειάς. Η αποφασίζουσα διοικητική αρχή τάσσεται όπως προκρίνη μεταξύ δύο λύσεων εξ' ίσου νομίμων: Δύναται είτε ν' απόσχη της εγκρίσεως της πράξεως είτε τουναντίον να προβή εις την έγκρισιν αυτής. Λόγοι ουσιαστικοί θέλουσιν ωθήσει αυτήν προς ταύτην ή εκείνην την λύσιν. Η διακριτική αυτής ευχέρεια συνίσταται και εν προκειμένω εις απλούν δίλημμα."

15
20
25

Βλέπε επίσης Δένδια "Διοικητικό Δίκαιο" τόμος 2ος, σελ. 341 και επέκεινα και τις απόψεις Σπηλιωτοπούλου "Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου" παράγραφος 141, σελ. 143, 144 και τις αποφάσεις του Σ.τ. Ε. 3761/72, 1834/67 και 1767/62 στις οποίες αναφέρεται.

20
25

Είναι δύσκολο να συνταχθεί κανείς με την άποψη ότι οι πληροφορίες που πήρε ο Υπουργός δεν ήταν δυνατό να έχουν επίδραση στα δικαιώματα του αιτητή σε προαγωγή. Είναι φυσιολογικό όταν το δικαστήριο δεν γνωρίζει την προέλευση, το είδος και το περιεχόμενο των πληροφοριών να μην μπορεί να ασκήσει τον έλεγχο που του αναγνωρίζει το σύνταγμα· και κατά συνέπεια να εκτιμήσει την επίδραση που άσκησαν στην παροχή της έγκρισής.

30
35

Μια άλλη εξίσου πιθανή εκδοχή είναι ότι χωρίς τις πρόσθετες πληροφορίες ο Υπουργός δυνατό να μην έδινε την έγκρισή του για τις προαγωγές των 8 προκριθέντων από τον Αρχηγό της Αστυνομίας ή ακόμη για μερικούς απ' αυτούς. Βλέπουμε λοιπόν ότι η έλλειψη γνώσης των πληροφοριών μπορεί να οδηγήσει σε διαμετρικά αντίθετη υπόθεση και αυτό δείχνει περίτρανα ότι η πράξη είναι νομικά ευάλωτη. Υπήρξε προϊόν συνεκτίμησης και στοιχείων που δεν είναι στο φάκελο κατά παράβαση θεμελιωδών αρχών της χρηστής διοίκησης.

40

Καταλήγω πως η προσφυγή πρέπει να πετύχει. Για το λόγο αυτό η επίδικη πράξη ακυρώνεται με έξοδα.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.